

כוכבית השבע השבע השבע

תקציר:

באמצע הרצאה על מעלת הזיכרון אלחנן מתקשר אל תמה אומר שהוא תקוע... שולמית מנהלת חדר סנוזלן.

כשאני הולכת הביתה מהעבודה אני מספסת במדרגות שתיים שתיים. ככל שאני מתקרבת אל הבית, ניחוחות מתוקים הולכים ומתקרבים. מה זה אומר? הלב שלי מנתה. הלוואי. הלוואי. אני נכנסת אל יחידת הדיור שלי. מעיפה את התיק, מחליפה לנעלי בית, נוקשת על הדלת הצמודה. הבית של אבא ואימא.

"שו - למית!" אימא מקבלת את פני בחיך ענק. "זהו, סוגרים?" אני כמעט לא נושמת. "עדיין לא רשמית", היא מוציאה תבנית מהתנור, "אבל לכאורה כן, בעזרת ה'".

"וואו!" אני רוצה לשי. אני רוצה לצעוק. אני רוצה... "איפה ברכי?" "בחדר שלה".

תוך רגע גם אני שם. מבקשת להיכנס. "נו? איך את?" ברכי מרימה אליי עיניים אדומות. "אוי, סליחה. את באמצע להתפלל?" "לא לא", היא מסיטה משהו לצד.

"אז את כלה! ברכי!" "רגע. שנייה. זה עוד לא אמיתי", היא צוחקת ודומעת. תולה בי עיניים קצת חוששות.

"טוב. איך אני יכולה לעזור? מה את רוצה שאני אעשה בשבילך? עד שאתי חוזרת מהצהרון אני לשירותך", אני קדה קידה. החיך של ברכי מתוח, "אולי תיעצי לי מה ללבוש?" "בחפץ לב", אני ששה אל הארון שלה.

"זאת האחות הגדולה?" מישהי נועצת בי מבטים. "כן".

"מסכנה... תארי לך מה היא מרגישה עכשיו". מה אני מרגישה עכשיו? אני תוהה. מסדרת את כוסיות הקינוח בשורה ישרה. מעמידה מניפה של מפיזות בצבעים תואמים. ובכן, נשים יקרות, הבה אגלה לכן. אני מרגישה סיפוק גדול שהצלחתי להעמיד בר יפהפה תוך שעתיים. הייתן מאמינות? אני מרגישה שמחה גדולה שברכי אחותי מתארסת. ברגעים אלו ממש. אתן יודעות שברכי כבר לא כל כך צעירה? האין זה מרגש שאחות מתארסת? במיוחד לאחת כמוני, שוחרת חגיגות. את האמת, אני מרגישה גם עייפות קלה. כבר שעות על הרגליים. אבל לא נורא, מתוק לי בפה. אימא הטביעה בכוסיות ים של שוקולד.

"אתי?" אני מחפשת את הילדונת שלי בין הבנות המפזזות באולם, "אכלת משהו?" היא מנענעת לשלילה. אני מסדרת את הקשת שלה, מנערת פירורים נסתרים מהשמלה החגיגית. אתי היא בובה יחידה של אימא. "כל דבר שאת רוצה לאכול, תראי לי לפני כן, בסדר?" חברות של ברכי הכינו כמות מסחרית של עוגות ופטיפורים. אין לי מושג מה יש בפנים.

אתי מהנהנת מהה. עדת ילדות קוראות לה מפינת האולם. אני מאושרת לראות אותה כה בשמלת השבת היפה, מוקפת חברות. פה ושם אני פוגשת

בנות משפחה. משוחחת נרגשות עם בת דודתי שעברה דירה. מעמידה את ברכי לתמונה חשובה עם המל"גיות.

מבעד לפתח אני מזהה דמות מוכרת. אישה עייפה, חיך עייף. נכנסת מפקת לאולם. "אימא של נתן!" אני חותרת אליה בין האורחות, "איזה יופי לראות אותך כאן! את מצד החתן?" "אחיינית", קולה לוחש.

"קרה משהו?" אני תוהה. נראה כי היא מנסה לחמוק ממני.

"הו, שולמית", אימא עוברת לידינו בחיך חגיגי, "אז את מכירה גם את הצד השני? מאיפה אתן מכירות?"

"מהעבודה", אימא של נתן אומרת מהר.

"אז גם את עובדת ב'ארץ ילדים'? זה קסם של מקום", אימא ממשיכה הלאה. לוחצת יד לאורחת הבאה. אימא של נתן אומרת לי שלום רפה, חומקת אל בנות משפחתה.

היא מתביישת. פתאום מכה בי ההבנה. היא מסתירה את העובדה שהבן שלה מטופל ב'ארץ ילדים'. שהוא מאובחן. שהם היו אצלי בסנוזלן.

הזוי. אני פוסעת לאט אל המחיצה. הזוי לגמרי. אני לא מצליחה להבין את ההיגיון. די. זהו. בדור שלנו אנשים כבר לא מסתירים בעיות מתחת לשטיח. הדור של היום הוא דור מכיל. דור שנותן שם לכל בעיה, מציע דרכי טיפול. כל כך חבל לחיות בהסתרה.

אני מצמידה עיניים למחיצה. בלי שאני מחפשת אני מוצאת אותו. ילד עם פנסים בעיניים. רגע אחד הוא בשולחן המזרחי. תולש מפיות מכוסות. אחת אחת. לפי הסדר. ברגע הבא הוא מטפס על ערמת כיסאות מתגנדדת, נושקת לתקרה. בכל מקום שהוא נמצא יש צעקות. המולה. תרועות של ילדים. בכיות. זעקות של מבוגרים.

ליבי נחמץ. אני מתבוננת בפניה של האישה העייפה. כאילו אם תסתירי את הבעיה של הילד שלך אף אחד לא יראה אותה מעצמו?

"אימא", אתי מגיעה אליי ובידה כוס גבוהה מלאה קצף ורוד, "מותר לי את זה?"

"לא יודעת מי הכין את זה..." אני מתלבטת. "בואי, אני אביא לך מה שסבתא הכינה". אתי מעקמת אף.

אחר כך מתרצה לשני פטיפורים מושקעים.

הזוי. אני חושבת שוב. זה כמו שאני אסתיר את האלרגיה של אתי. ה' ישמור, לכל מקום שאני הולכת, אני מעדכנת את מי שרק אפשר. זאת אתי. והיא אלרגית לאגוזים, כן, אלרגיה מסכנת חיים. ככל שאשתף יותר, יהיה יותר מי שיעזור לי. שישיים לב. שיפקח עין.

מה עם נתן? הוא לא אלרגי? אני מנסה לחשב כמה גערות ותקלות הוא חטף רק בחגיגת האירוסין הזאת.

"שולמית", אימא קוראת לי, "בואי רגע, יש כאן מישהי שרוצה לראות אותך".